

A PILLANAT CSODÁJA

Galata 4,4-5. | Karácsony csodája 1.
Advent 1. vasárnapja

Írta:
Szabó J. Róbert
lelkipásztor

TARTALOM

Advent első vasárnapján az emberiség történelmének egy különös és nagyszerű pillanatáról szól ez az igehirdetés. Arról a pillanatról, amikor Isten egyszer s mindenkorra megváltoztatott mindent...

Advent 1. vasárnapja

Litér, 2014. november 30.

A PILLANAT CSODÁJA

GALATA 4,4-5.

„De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk.”

Bevezetés

(Kezdjük mai istentiszteletünket rendhagyóan egy perces csenddel. Lehet imádkozni, nézelődni, a lényeg egy percen keresztül maradjunk csendben.)

Milyen hosszú időnek tűnik egyetlen perc, ha csendben kell lennünk, vagy nagyon várunk valamire, és milyen gyorsan elszáll, ha valamit csinál az ember. Mindenestre egy perc nem tűnik soknak az életünkbe. Pedig egy perc, egy pillanat tört része alatt megváltozhatnak események, eldőlhethetnek sorsok és életek. Például amikor elmegy az orrod előtt egy vonat, de ha egy perccel előbb érkeztl volna... Vagy amikor a mentők egy percet késnek csak, de ha előbb érkeztek volna... Nos, sok vagy kevés egy pillanat?

Advent első vasárnapján az emberiség történelmének egy különös és nagyszerű pillanatát szeretném elétek hozni. Azt a pillanatot, amikor Isten egyszer s mindenkorra megváltoztatott mindent. Így írt Pál apostol erről a pillanatról: „De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk.”

1. Amikor eljött a megfelelő pillanat...

Pál apostol így vezeti be a történelemnek ezt a különösen nagyszerű pillanatát: „De amikor eljött az idő teljessége...” Ezt egyszerűen azt jelenti, hogy amikor eljött a megfelelő pillanat, akkor Isten beindította az ember megváltásának tervét.

De a legtöbb akkor élő ember számára az a pillanat egyáltalán ne volt különleges. Sokan semmit sem tudtak róla, mások meg nem törődtek vele. Hiszen miért lett volna különleges az, hogy egy názáreti lány megszüül egy gyermeket egy térképen sem jegyzett porfészekben: Betlehemben?

De mit is jelent ez a kifejezés, hogy az idő teljessége? Miért volt ez a megfelelő pillanat arra, hogy a megváltó megszülessen? „Ez volt a kor, amikor Róma meghódította és leigázta az akkor ismert lakott világot, amikor birodalom szerte utak épültek, hogy megkönnyítsék az utazást, és római légiók vigyázták a rendet. A görög nyelv és kultúra biztosította a társadalom kohézióját. Ugyanakkor a régi görög és római mitológiai istenek kezdték elveszíteni befolyásukat az emberek felett, akiknek szíve és értelme megnyílt egy igaz és kielégítő vallás befogadására. Mózes törvénye is elvégezte Krisztusra vezérlő munkáját, s a szigorú gyámságból és rabságból az emberek arra a szabadságra sóvárogtak, amit Krisztus adhatott számukra.” (John Stott)

Az Úr tehát úgy irányította az emberiség történetét, hogy egyszer csak elérkezett a megfelelő pillanat.

2. Isten elküldte a Fiát...

Mire is? Az apostol ezt írja: „*De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát...*” Tudjátok, Isten tervében nem az volt csupán az egyedülálló, hogy elküldte az Ő Fiát, hogy felszabadítsa az embert a bűn halálos szolgaságából, hanem legfőképpen az volt ebben a tervben a hihetetlen és megdöbbentő, **ahogyan** ezt kivitelezte az Úr!

Mert a bűnesettől kezdődően Isten nem hagyott kétséget az előtt, hogy egyszer majd eljön a Megváltó. Az Úr apránként elmondott Krisztusról minden fontos információt, amely ahhoz kellett, hogy ha majd eljön, akkor felismerhető legyen. Kijelentette, hogy *asszonytól fog születni* ([1Mózes 3,15](#)), azaz a Messiás hozzánk hasonló ember lesz. Kijelentette, hogy *Ábrahám utóda lesz* ([1Mózes 22,18](#)), azaz a Megváltó a választott népből fog származni. Kijelentette, hogy *Dávid nemzetségéből fog származni* ([Ézsaiás 11,1](#)), azaz a Messiás királyi hatalommal és tekintéllyel fog bírni. Azt is előre tudatta Isten, hogy *Betlehemben fog megszületni* ([Mikéás 5,1](#)), és azt is, hogy *egy szűztől fog majd világra jönni* ([Ézsaiás 7,14](#)).

Az tehát nem volt kérdés, hogy elküldi a Megváltót erre a világra. De vajon ki gondolta volna arra, hogy mindezt úgy teszi, ahogyan? Hogy ő maga lesz emberré? Hogy ő maga ölt emberi testet, és ekképpen lecsupaszítva önmagát, lemondva dicsőségéről, korlátozva hatalmát, belép az emberiség történelmébe? Ki hallott már ilyet? Hogy egy időtlen isten mindezt megtegye?

És az Úr, világunk Teremtője, a Mindenható és Örökkévaló Isten azon a betlehemi éjszakán elérkezettnek látta az időt, hogy mindezt megtegye!

3. ... hogy Isten fiaivá legyünk...

Valamilyen különös oka lehetett annak, hogy az Úr mindezt véghezvigye! S ez a különös ok nem volt más, mint az, amit Pál apostol így írt le: „... *aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk.*”

Figyeljétek meg, hogy Isten tervében nemcsak az szerepelt, hogy a megváltáson bennünket, hanem az is, hogy gyermekévé fogadjon bennünket. Nem csupán a szolgaságából akart kimenteni, hanem a szolgákat fiaivá is akarta fogadni. Kérdezhetnénk, hogy miért fontos mindez.

Nos, képzeljétek el egy rabszolgát, aki évtizedekig a szabadság minden reménye nélkül szolgált egy olyan urat, aki folyton megalázta, kifosztotta, kihasználta, hogy miután már nincsen szüksége rá, megölje őt. De jött valaki, aki kiváltotta ezt a rabszolgát ennek a gonosz úrnak a rabságából, és nem pusztán kivásárolta őt, hanem egyben visszaadta a szolga szabadságát is. Önmagában már ez is óriási dolog, de a volt szolga új ura ennél sokkal többet tett: a szabadságán túl még fiává fogadta a volt rabszolgát, jogokkal ruházta föl, örökösévé tette, és viselhette új ura nevét és címét. Ugye mennyivel több fiúnak lenni, mint egyszerűen csak szabadnak?

Isten tehát ezért lett emberré Krisztusban, hogy mi, akik remény nélkül belepusztultunk volna a bűneinkbe, ne pusztán szabaddá legyünk bűnös és halálraítélt természetunktől, hanem egyszer s mind az Ő gyermekeivé legyünk, akik örökölhetik mindazt, amit Krisztusban elkészített.

4. Velünk az Isten!

Azzal kezdtem ezt az igehirdetésemet, hogy Isten a megfelelő időben, amikor elérkezettnek látta a pillanatot, beindította megváltásunknak tervét. Krisztus megszületett, hirdette, hogy „beteljesedett az idő, és elközelített az Isten országa”, megtérésre hívta az embereket, és arra, hogy higgyenek az evangéliumban. ([Márk 1,15](#)) S tette ezt egészen addig, amíg el nem érkezett a pillanat arra, hogy feláldozza az életét értünk. ([Máté 26,2](#)) Ott a golgotai kereszten megtörtént az, amiért elküldte Isten az Ő Fiát erre a világra, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ([János 3,16](#))

De Isten nem „porolta le” a kezeit, mondván: elvégeztetett mindaz, amit eltervezett, kész a nagy mű, az Alkotó immár megpihenhet. Hiszen mit is ígért Jézus mielőtt visszalépett a láthatóból a láthatatlanba: „... *íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*”. (Máté 28,20) Jézusban tehát az Atya, Lelke által, amellyel betölti minden gyermekét, nagyon is valószínűsíti, ma is jelen van közöttünk. Nem hagyott el bennünket! S íme, valósággá vált az a prófécia, amelyet születésekor az angyal mondott Máriának: „... *és Immánuélnak nevezik majd*” – *ami azt jelenti: Velünk az Isten*”. (Máté 1,23)

5. A megfelelő pillanatok Istene...

Az eddig elhangzottakból pedig azt érhetjük meg, hogy **Isten a megfelelő pillanatok Istene**, ami a mi személyes életünkbe egyszerűen azt jelenti, hogy az Úr a maga szabadításával, vigasztalásával, megoldásával mindig akkor érkezik, amikor arra a legnagyobb szükségünk van. **Mindig** a rendelt időben, **mindig** az éppen megfelelő pillanatban!

Ne csüggedj el, és ne veszítsd el tehát a hitedet, hanem bízd magad és ügyedet a téged rád szabott, egyedülálló módon szerető Atyádra, akinél mindig készen van a segítség. „*Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek* (pontosabban: jövőt és reményt!). (Jeremiás 29,11)

Befejezés

Az emberek, ha nehézségekbe kerülnek, vádolva kiáltanak fel Istenhez: *miért és meddig engedi meg* azt, amiben vannak. Az Istenben bízó ember számára – a nem hívők számára érthetetlenül – de nem ez a legfontosabb kérdés! Az életünk próbái addig tartanak, ameddig az Úr jönnek látja, és melyik nem vallhatná: eddig mindent nagyon jól intézett.

Éppen ezért nyugodtan rábízhatom magamat, most is, holnap is, minden esetben. Nem az a fontos, hogy meddig, hanem az, hogy ha az övé vagyok, akkor Ő szeret engem, és mint gyermekének mindig a legjobbat akarja. Amikor felismeri ezt valaki úgy, hogy közben a gondok még ott szorítják, még nem tudja, hogy meddig, még nem tudja, hogy fog feloldódni életének pillanatnyi zűrzavara, de ilyenkor szoktak történni a csodák: „*Akkor – magától – megnyílik az ég, Mely nem tárult ki átokra, imára... Álomfáidnak minden aranyágán Csak úgy magától – friss gyümölcs terem. Ez a magától: ez a kegyelem*”. (Reményik Sándor: Kegyelem)

És itt, most az Isten visszakérdez: „**Meddig nem bízol még bennem?**” Ezért: „*Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket... Vigyázzatok, testvéreim, senki ne szakadjon el közületek az élő Istentől hitetlen és gonosz szívvel. Sőt buzdítsátok egymást minden egyes*

*napon, amíg tart a ma, hogy a bűn csábítása közületek senkit meg ne keményítsen. Mert része-
seivé lettünk Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan
megtartjuk.” (Zsidók 3,7-8.12-14) Ámen!*

Litér, 2014. november 30.